

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

w sprawie z wniosku wierzycieli: Banku (...) S.A. I Oddziału w O., Przedsiębiorstwa Państwowej Komunikacji Samochodowej w O. i J. W.

przy uczestnictwie dłużników M. K. i R. K.

o egzekucję z nieruchomości,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 lutego 2008 r.,

zażalenia dłużników na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 lipca 2007 r., sygn. akt II Cz (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 15 lutego 2007 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił zażalenie dłużników na postanowienie Sądu Rejonowego w O. w przedmiocie przysądzenia własności egzekwowanej nieruchomości. Następnie, postanowieniem z dnia 16 lipca 2007 r., odrzucił skargę kasacyjną dłużników, ponieważ nie została ona opłacona w wyznaczonym terminie.

W zażaleniu dłużnicy wnieśli o uchylenie postanowienia z dnia 16 lipca 2007 r., powołując się na naruszenie art. 78 i 176 ust. 1 Konstytucji oraz wskazując na wykładnię wyrażoną w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 marca 2007 r. (SK 3/05).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy nie odrzucił skargi kasacyjnej dłużników *a limine*, musiał zatem uznać – rozstrzygając incydentalne kwestie związane ze zwolnieniem od kosztów sądowych i pobieraniem opłaty – że skarga kasacyjna była dopuszczalna. Tymczasem tak nie jest, ponieważ na postanowienie sądu drugiej instancji wydane po rozpoznaniu zażalenia skarga kasacyjna nie przysługuje (art. 767⁴ § 2 k.p.c.). Tylko dla celów informacyjnych należy przypomnieć, że wskutek „zbiegu nowelizacji” istniały wątpliwości, od kiedy wprowadzona została całkowita niekasacyjność orzeczeń wydanych w postępowaniu egzekucyjnym. Judykatura wyjaśniła (por. m. in. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2007 r., IV CZ 62/07, niepubl.), że nastąpiło to po 5 lutego 2005 r. Sąd Okręgowy powinien był zatem odrzucić *a limine* skargę kasacyjną dłużników jako niedopuszczalną (art. 398⁶ § 2 k.p.c.), nie żądając od nich opłaty (art. 126² § 2 k.p.c.). Dalsze czynności, dotyczące zwolnienia od kosztów sądowych i pobrania opłaty, były zbędne. Ostatecznie jednak doszło do odrzucenia skargi kasacyjnej i ta decyzja Sądu Okręgowego, aczkolwiek z innych przyczyn, była całkowicie uzasadniona (art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 767⁴ § 2 k.p.c.).

W świetle oczywistej niedopuszczalności skargi kasacyjnej zażalenie dłużników jest bezzasadne. Dotyczy ono problemu zwolnienia od kosztów sądowych i zaskarżalności odmowy zwolnienia. Problem ten nie miał, bo nie mógł mieć, żadnego wpływu na obligatoryjną konieczność odrzucenia skargi kasacyjnej dłużników, jako niedopuszczalnej. Należało w konsekwencji oddalić zażalenie (art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394 § 3 k.p.c.).